

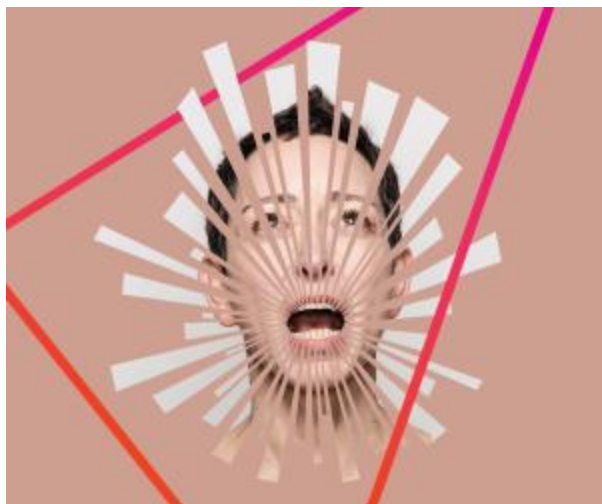
Γράφειν

Μικροαστικός φασισμός από την ανάποδη, μανιχαϊστικός διπολισμός, έλλειψη φαντασίας...

03/20/2017

Η «Αυτοκράτειρα» του Καπάντη απούσα από την παράσταση της NonaMelancholia στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών. Απομόνωσαν ένα «καντό» επεισόδιο και το παρουσίασαν ως Προυστ «Αναζητώντας τον χαμένο χρόνο» με παραπαιστικό τίτλο «Τα χρόνια της αθωότητας» ευνοώντας και κολακεύοντας απλώς και μόνον τον μικροαστικό φόβο για τον δημόσιο ομαδικό αυνανισμό.

Από τον ποιητή, θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Ήμουν ο πρώτος που έσπευσα να υπερασπιστώ το βιβλίο του Δούκα Καπάντη πριν πέσουν επάνω τους ως κοράκια οι «τα φαιά φορούντες» και τον απαξιώσουν. Αδιάψευστο το βίντεο από την παρουσίαση της «Αυτοκράτειρας» στον Ιανό: <https://www.youtube.com/watch?v=QDi1OyrZKJg>

Δεν θα ήθελα να δω αυτόν τον σύγχρονο φιλόσοφο και πρωτότυπο διανοητή να τον καταδικάζουν, να τον χλευάζουν και να τον απομονώνουν οι υποκριτές και οι δοκησίσοφοι. Εν μέρει αυτό το επέτυχα, γράφοντας τότε και στην «Ελευθεροτυπία» ως επίσημος κριτικός. Ουδεμίαν δίωξιν υπέστη ο καλός ερευνητής της Ακαδημίας Αθηνών και διδασκων σε πολλά πανεπιστημιακά ιδρύματα. Άρα σημειώσαμε μια πρόοδο από την εποχή του «Κοντορεβυθούλη» δια χειρός του εστέτ Κωνσταντίνου Χρηστομάνου, που μαξιλαρώθηκε ανοίκεια όταν ανέβηκε από την Κοτοπούλη το 1909 και σήμανε το τέλος του καλού αυτού δημιουργού και αναμορφωτή των βλαχοπαρόκ πολιτιστικών μας πραγμάτων... Έτσι, έμεινα ήσυχος ότι το βιβλίο θα πάρει ανενόχλητο το δρόμο του... Όπερ κι εγένετο.

Μέχρι που άκουσα σχεδόν έντρομος τη διαφήμιση της Στέγης που μας καλούσε να δούμε επειγόντως το «πορνογράφημα» του Δούκα Καπάνταη. Γέλασα όταν άκουσα ότι θα το διασκευάσει ανεβάζοντας η καλή, πρωτοποριακή ομάδα Nona Melancholia γιατί μόνον επιτυχίες είχα δει μέχρι τότε από δαύτους και τους είχα φιλοδωρήσει με την καλή μου κριτική. Και μόνον ότι ανέβασαν Ασλάνογλου τους ανεβάζει σημαντικά στην κλίμακα αξιών μου.

Αφ' ετέρου στη Στέγη έχω δει μόνον πρωτοπορίες, ενδιαφέρουσες, προκλητικές, εικονοκλαστικές παραστάσεις, που αν μη τι άλλο – όσο κι αν διαφωνούσα στα επί μέρους – με συνάρπαζαν.

Μέχρι που πήγα κι εγώ αθώς, χωρίς να έχω διαβάσει τίποτα, εκ προθέσεως και κατέστην ακούσιος μάρτυρας – δεν ήξερα δεν ρώταγα; – μιας αποτυχημένης φιλολογικής απόπειρας απενοχοποίησης του ομαδικού αυνανισμού με πρόσχημα τη Λογοτεχνία. Φυσικά και είμαι ο τελευταίος άνθρωπος πάνω στη Γη που θα σοκαριστεί με το γυμνό και τα σεξουαλικά όργανα (ακόμα κι όταν δεν τα ...βλέπουμε!). Δεν έχω ταμπού, είμαι απελευθερωμένος κι έχω γράψει μερικά ρηξικέλευθα βιβλία που μου κόστισαν πολλά στον επαγγελματικό στίβο (για τούτο έσπευσα να υπερασπιστώ τον Καπάνταη).

Τέλος πάντων, αφού πλήξαμε δεόντως σε αυτή την δήθεν εισαγόμενη καινοτομία – πρωτοπορία του ...κ...λ – ήρθε και η ώρα της συζήτησης με τον εμβριθή αλλά κάπως κολλημένο με το μη-ρεαλιστικό θέατρο πανάξιο Καθηγητή Γιώργο Σαμπατακάκη, Ρώτησα (με όλον τον σεβασμό που τρέφω στους θεατρανθρώπους της νέας γενιάς) τον σκηνοθέτη «αν είδε το κείμενο του Καπάνταη ως φιλοσοφικό δοκίμιο με την πρόφαση του πορνογραφήματος ή ως πορνογράφημα με δήθεν φιλοσοφικό ένδυμα». Αφού έδειξε μάλλον απρόθυμος να απαντήσει, τελικά δήλωσε λακωνικώς ότι το είδε «Ως ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΜΑ». Μάλιστα. Μέχρις εδώ όλα καλά. Αλλά σε όλη τη διάρκεια αυτής της ενδιαφέρουσας συζήτησης, υπήρχε από την πλευρά των συντελεστών μια

από καθ' ἑδρας ανωτερότητα, του τύπου: «αυτά είναι λυμένα προ πολλού επιστημονικώς και θεατρολογικώς κι αν σας αρέσουν!». Και βέβαια δεν μας άρεσαν, και φυσικά σκυλοβαρεθήκαμε, αλλά τι να κάνουμε; Να μας θεωρήσουν βλάχους κι απολίτιστους; Οι περισσότεροι σιωπούσαν ή επευφημούσαν το επί σκηνής «Θαύμα», εκτός από μια-δυο εξαιρέσεις, του εαυτού μου συμπεριλαμβανομένου. Όχι, Κυρίες και Κύριοι, δεν έχω το αλάθητο, αλλά είμαι – αν μη τι άλλο – κοσμογυρισμένος κι έχω δει χιλιάδες παραστάσεις. Το 1999, Χριστούγεννα στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης στο Ελσίνκι παρακολούθησα πολύωρη παράσταση-performance με θέμα τη «Σεξουαλικότητα» με επί σκηνής ζωντανά τεκταινόμενα που θα άρμοζαν μάλλον σε εγκυκλοπαιδεια Σεξουαλικής Πληροφόρησης για Εξωγήινους! Είδα όλους τους συνδυασμούς της ερωτικής πράξης μεταξύ ανθρώπων και ζώων. Και το είδα ως μελέτη. Και δεν με χάλασε. Μόνο το παπιγιόν από το επίσημο ένδυμα με στένευε! Εδώ όμως, στη Στέγη, δεν βρέθηκα σε αμηχανία, δεν κοκκίνισα. ΒΑΡΕΘΗΚΑ. Γιατί ήταν όλα δήθεν. Και τη μαλακία στραβά τη βαράγανε! ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ. Και πρέπει εμείς να το επικροτήσουμε για να μην φανούμε out και ξενέρωτοι; Ε, όχι, φίλοι μου. Καλές οι προθέσεις, καλή κι η Επιστήμη. Με έναν όρο: να μην βαριέται ο θεατής. Ο Αριστοφάνης έδειξε πολύ περισσότερα και πολύ χοντρύτερα από εσάς. Αλλά συνόδευε τη χωριατιά του με υψηλή Ποίηση, όραμα πανανθρώπινο κι ανθρωποκεντρικές αξίες. Και το κυριότερο: δεν έφτυνε, δεν υποτιμούσε, δεν απαξίωνε το κοινό του. Σε αυτή τη μεταίχμιακή εποχή που ζούμε, φοβάμαι ότι εσείς οι θρασείς θα καταφέρετε ότι κατάφεραν οι ποιητές και οι κινηματογραφιστές τέσσερις δεκαετίες πριν: να απαξιώσετε την τέχνη σας και να στρέψετε το κοινό σας σε άλλες πιο διαδραστικές ...εκτονώσεις. Εν πάση περιπτώσει, θα ήταν καλύτερα να ανεβάζατε την Performance σας σε έναν τσοντοσινεμά, σε ένα εγκαταλελειμμένο drive-in, οπουδήποτε αλλού. Η Στέγη σας έπεσε βαριά και η τόση επισημότητα χάλασε το όποιο όραμά σας. Κι επαναστάτης και λουλού-σκυλάκι του καναπέ δεν γίνεται. Και τα λεφτά δεν είναι αρκετό άλλοθι (ακούστηκε ο συγγραφέας να ομολογεί από σκηνής και ...πάνελ ότι «πήρε χοντρά λεφτά» – μπράβο του! Μακάρι κι εμείς να ήμασταν στη θέση του).

Εν κατακλείδι, αυτό που εισέπραξα είναι ένα άκομψο, μικροαστικό και δήθεν κουλτουριάρικο «Βρίζοντας και υποτιμώντας το κοινό». Αγαπητά μου παιδιά, ο πειραματισμός, η έρευνα, η πρωτοπορία, δεν συμβαδίζει με ύφος «Βασιλιά Ήλιου» (του στυλ “αυτός είμαι και σε όποιον αρέσει” – ε, δεν μας αρέσει, τι να κάνουμε, με το ζόρι;)... Αυτά επί του παρόντος. Θα επανέλθω!

ΈΝΑ ΣΑΣ ΛΕΓΩ ΜΟΝΟΝ: ΜΗΝ ΜΑΣ ΦΤΥΝΕΤΕ ΣΤΗ ΜΟΥΡΗ ΕΚΒΙΑΣΤΙΚΗ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ Μ...Λ...ΚΙΑ ΣΑΣ (ούτε η λέξη δεν σας αρμόζει ολόκληρη – δεν την κατακτήσατε), ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, μικροαστισμός ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ!!! Κι ο Φασισμός είναι πάντα υπουλότερος όταν φοράει τα χοντρά γυαλιά τής δοκησιοφίας. ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

ΕΝΟΣ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΔΡΩΜΕΝΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΥΝΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΘΕΑΤΗΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΔΡΑΣΗ ΤΟΥ, Η ΑΝΑΔΡΑΣΗ ΤΟΥ. Τώρα, αν εσείς νιώθετε ευτυχισμένοι, τότε ο αυνανισμός πέτυχε και εισπράξατε και τους κόπους των ...χειρών σας!

Μοναδική τρυφερή κι ευχάριστη νότα στη σκηνή οι δύο μουσικοί. Ο ένας μάλιστα όταν ντύθηκε trans ήταν ιδιαίτερα αρρενωπός κι αξιαγάπητος, σαν καρνάβαλος του παλιού καλού καιρού.

Πείτε με ό,τι θέλετε, αλλά δεν θα με κάνετε εσείς τώρα με τις αρλούμπες σας να νιώθω τώρα στα πενήντα πέντε μου κατεστημένο και παρωχημένος. Ξεπερασμένοι είστε εσείς και η εισαγόμενη μπαγιάτικη πρωτοπορία σας. Έχουν λήξει τα εμπορεύματα που μας πασάρете. Αυτά τα έκαναν οι ξένοι είκοσι ή τριάντα χρόνια πριν. Έχετε χρονοκαθυστέρηση!!! Σαν χαλασμένος κιμάς Αργεντινής από το 1950. Όσο κι αν τον καταψύξεις, ακόμα κι αν αποφύγεις την δηλητηρίαση, καλύτερα να φας βρούβες, φρεσκομαζωμένες, θα έχουν περισσότερο χυμό και άρωμα. Με τούτα και με τα άλλα δεν υπερασπίζω τις ντόπιες ηθογραφικές-ρεαλιστικές καρικατούρες. Τουναντίον μάλιστα. Είμαι – εμπράκτως – υπέρ του ποιητικού, μη ρεαλιστικού, απογειωμένου και φευγάτου θεάτρου. Και το πρωτότυπο δραματικό μου έργο το φανερώνει.

Αλλά δεν θα κρατήσω και το στόμα μου κλειστό για να μην με απομονώσετε! Η Ελευθερία τής έκφρασης είναι για μένα ανάσα ζωής. Και δεν θα μου τη στερήσει κανείς. Έχασα θέσεις, έδρες και οφίτσια γιατί δεν το βούλωνα, δεν συμβιβαζόμουνα, δεν πήγαινα με το ρεύμα, δεν συμφωνούσα ότι «πετάει ο γάιδaros πετάει!!!». Όχι, κυρίες και κύριοι, κανένας γάιδaros δεν πέταξε ποτέ, ούτε καν στις δήθεν φληναφηματολογίες σας. Γι' αυτό αφήστε ήσυχα τα φιλοσοφικά κείμενα και γράψτε τις δικές σας αρλούμπες. Θα ταιριάζουν καλύτερα στις παραστάσεις σας.

ΜΕ ΑΥΤΟ ΥΠΟΝΟΩ ΌΤΙ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΟΥ ΔΟΥΚΑ ΚΑΠΑΝΤΑΗ ΑΞΙΖΕ ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΤΥΧΗ!!!

Με σεβασμό στις φιλότιμες προσπάθειες καλλιτεχνών και λογοτεχνών,

Κωνσταντίνος Μπούρας

www.konstantinosbouras.gr

Υστερόγραφο: Τα δικά μου τα κείμενα θα άντεχα να τα δω κακοποιημένα. Ίσως γιατί έχω την ακλόνητη πεποίθηση ότι το τραβάνε, ακόμα κι αυτό. Γιατί είναι ανοικτές φόρμες, δομές πανταχόθεν ελεύθερες...